Veronica Micle

Drag mi-ai fost...

Drag mi-ai fost...

Veronica Micle

Editura Bestseller

bestseller

Carte electronică publicată cu sprijinul Ministerului Afacerilor Externe – Departamentul Politici pentru Relația cu Românii de Pretutindeni.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE
DEPARTAMENTUL POLITICI PENTRU RELAȚIA CU ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Pe-al meu gând...

Pe-al meu gând să fiu în stare
Eu cu lanțuri l-aș lega,
Și de voie, de nevoie,
Poate s-ar astâmpăra.

Căci el fără de-a mea știre
Pururea este pribeag,
Iar de-l cât văd ca la tine
A zburat iară cu drag.

Și ce simt atuncia nu știu,
Însă eu gândului meu
De-aș putea aripi i-aș pune
Să-l ajut în zborul său.

Aubade

Deșteaptă-te, iubita mea,
Căci zorile-s acum pe cer
Și eu `n genunchi naintea ta
O sărutare voi să-ți cer ...

Deșteaptă-te și vino-n crâng
Să-l vezi tu cât e de frumos,
Iar eu în brațe-mi să te strâng
La poala teiului umbros.

Deșteaptă-te, căci în curând
Frumosul soare-al primăverii
Trezește lumea pe pământ
Și-alungă farmecul tăcerii.

De ce-ți mai numeri anii...

De ce-ți mai numeri anii să vezi de ești bătrân
Când știi ce grea durere tu porți în al tău sân,
Și pentru ce oglinda întrebi privind în ea
Să-ți spună de nu-i încă zbârcită fața ta?

Când știi c-a tale lucruri ce curg neîncetat
Adânci și triste urme în suflet ți-au lăsat,
Și crezi c-o vecinicie amară e de când
O clipă fericită avut-ai pe pământ.

Și ce-ți mai folosește să știi azi cum mai ești
Când simți că tu pe lume de mult nu mai trăiești;
Purtând cu moartea`n suflet străin în orice loc
Viața ta pustie și fără de noroc!

Ca astăzi...

Ca astăzi nu mai sunt stăpână
Pe mine, pe sufletul meu,
numai c-o strângere de mână
îndeajuns ți-am spus-o eu.

Și ca o slaba jucărie
Sunt astăzi înaintea ta,
privirea mea ți-ar spunea-o ție
în ochii mei de vei căta.

Și c-a mea singură dorință
E roaba ca să-ți fiu în veci,
ți-o spune `ntreaga mea ființă
când tu pe lângă mine treci.

Însă tu treci cum trece-o rază
Din soare, pe un biet pribeag, -
Ce-i pasă ei că-l luminează...
Ce-ți pasă ție că-mi ești drag!

Șterge-ți lacrima...

Lui X

Șterge-ți lacrima din gene, lasă-ți ochii tăi senini
Și nici urmă să nu fie c-ai fi plâns sau că suspini.
Zâmbetul de ironie pe-a ta față să se vadă,
Preț să nu pui pe nimica ea și lumea să te creadă.

Nu cată prin duioșie, nimicindu-te pe tine,
Să`mblânzești oameni și soarta și s-ajungi la vre un bine;
Geniul ce domnește-n lume este geniul cel rău
Și decât să fii victimă mai bine să fii călău!

Lui X

Vârful nalt al piramidei ochiul meu abia-l atinge...
Lâng-acest colos de piatră vezi tu cât de mică sunt –
Astfel tu `n a cărui minte universul se răsfrânge,
Al tău geniu peste veacuri rămâne-va pe pământ.

Și dorești a mea iubire... prin iubire pan` la tine
Să ajung și a mea soartă azi de soarta ta s-o leg,
Cum să fac! Când eu micimea îmi cunosc atât de bine,
Când mareața ta ființă poate nici n-o înțeleg.

Geniul tău, planează-n lume! Lasă-mă în prada sorții
Și numai din depărtare când și când să te privesc,
Martora măririi tale să fiu pan` la pragul morții
Și ca pe-o minune `n taină să te-ador, să te slăvesc.

Și dacă-un dor...

Și dacă-un dor mai simt în piept
Când se ivește luna,
E ca să nu te mai aștept
Și azi ca`ntotdeauna.

Și mângâieri de mai pot fi
Unei vieți de jale,
Ar fi de-a nu te întâlni
Nicicând în a mea cale.

Iar fericită de eram
Să fiu în astă lume,
Pe tine nu te cunoșteam
Nici îți știam de nume.

Nu ești tu...

Lui X

Nu ești tu acela care mi-ai dat inimei mâhnire;
Nu te măguli cu gândul că te-am plâns sau te-am iubit,
Ai fost numai întruparea unei clipe ce`n neștire
Mișcă sufletul și-l leagă de un dor nemărginit.

Și dacă a fost durere și dacă mai sufăr încă,
Nu ești tu a lor pricină, nu ești tu cel vinovat,
E de vină al meu suflet, e simțirea mea adâncă
Căci a mea este iubirea tu ești clipa ce-a zburat.

Albăstrelele

24 ianuarie 1877

Printre galbenele spice albăstele mândre cresc
Și`n a dimineții farmec soarele cu drag privesc;
Fermecați de-a lor privire și cuprinși de-un tainic dor,
Mii de fluturi pe câmpie s-au lăsat din al lor zbor.

Prin frunzișul des și verde se aud frumoase cânturi
Fluturașii stau și-ascultă legănați de blonde vânturi –
Lângă flori o zi de vară o petrec în desfătări
Și-a lor dragoste de-o clipă ei le-o spun prin sărutări!

Însă iată, noaptea vine cu-a ei ceasuri de tăcere;
Fluturașii cu-a lor jocuri s-au tot dus ca ș-o părere,
Păsările nu mai cântă și fumoasele-albăstrele,
Dup-o zi de fericire, rămân iarași singurele.

Glasul durerei

Auzit-ai tu vreodată frunzele de vânt mișcate
Susurând încet și tainic pe-a lor ramuri clătinate?
Ele cântă-atunci de jale cu un glas suspinător;
Cine știe-a lor durere, cine știe dorul lor.

Și ascunsă prin frunzișuri, tăinuind a ei ființă,
cântă dulcea Filomela, și`n cântare-i o dorință
Pare că îndreaptă vecinic către cerul cel senin,
Și divina-i melodie se sfârșește c-un suspin.

Iar poetul ce-o aude își ia lira și se duce
Pribegind cu-a sale doruri, și ca dânsa el atunce
Cu un vers duios și jalnic spune lumii chinul său
Și răpit de-a lui simțire el suspină-amar și greu.

Și-auzind atâtea glasuri ce spre ceruri se înalță
Care te pătrund în suflet cu-a lor farmec și dulceață,
Nu intrebi, plecând cu jale ochii `n jos înspre pământ
Pentru ce tot cu suspinuri se sfărșește orice cânt?

O! de-ai ști tu că pe lume, de când lumea e facută,
Blanda voce-a fericirii este, a fost și va fi mută,
În viață-orice cântare ce cu drag ai asculta
Ai ști că-i glasul durerii și adânc ai suspina.

Pasăre cu pene albastre

Pasăre cu pene albastre,
Martoră iubirii noastre,
De-i sfârși cântarea ta,
N'asculta ce-mi spune mie,
Dragul meu, căci cine știe
Dacă mâni nu m'a uita.

Râule cu apă lină
Și curat ca o lumină,
Cât ne vezi de fericiți,
Starea noastră n'o răsfrânge,
Mâine poate noi vom plânge
Și-om fi veșnic despărțiți.

Iar tu lună, dragă lună,
Tu a nopților cunună,
Să nu spui că ne-ai privit.
Poate mâni a tale rază
N'ar putea măcar să crează
Că vreodată ne-am iubit.

Dialog liric

Și-acum mă-ntreb eu: simțirea
adâncă
Cum de se naște pentru un portret?
Căci nu văzusem ochii tăi încă,
Știam atâta că ești poet!

De-aș putea întrupa iubirea
Ce simțesc eu pentru tine,
Timpul și nemărginirea
Dânsa le-ar cuprinde-n sine...

Să pot întinde mâna s-o pun
pe fruntea ta
Încetul la o parte șuvițele le-aș da,
Senină să rămâie, curată ca un crin,
Icoană de iubire la care să mă-nchin.

Dar tu ca un luceafăr departe
strălucești
Abea câte o clipă în cale-mi te ivești,
Apoi dispari; – și-n urmă rămâi
în gândul meu
Vedenie iubită la care mă-nchin eu.

Și-n oara cea de pace, de sfântă
liniștire,
Ființă mult iubită, ce-n lume
te-ntâlnesc
Decât oricând atuncea mai mult eu te
slăvesc...
La tine se îndreaptă cu drag
a mea gândire.

Și a cerurilor taină adâncă și divină,
Ce-n mintea-mi mărginită îmi pare
c-o cuprind -
Ca s-o-nțeleg mai bine eu ochii
mi-i închid -
Și-atunci văd că de tine e inima
mea plină

Și ura și iubirea

Și ura și iubirea acuma de la tine
Făr' de însemnătate vieții mele-ar fi,
Iubirea ți-am plătit-o cu lacrimi și suspine
Și ura-ți neîmpăcată cu ce-aș mai răsplăti.

Dar tu de vrei ca-n urmă-ți eu tot să mai plâng încă
Și vecinic sfâșiată să vezi inima mea,
De-un chin fără de margini, de o durere-adâncă
Cu glas făr' de mânie să-mi spui că mă-i uita.

Să pot întinde mâna...

Să pot întinde mâna s-o pun pe fruntea ta
Încetul la o parte șuvițele le-aș da,
Senină să rămâie, curată ca un crin,
Icoană de iubire la care să mă-nchin.

Dar tu ca un luceafăr departe strălucești,
Abia câte o clipă în cale-mi te ivești,
Apoi dispari; și-n urmă rămâi în gândul meu
Vedenie iubită la care mă-nchin eu.

Am plecat...

Am plecat făr' de căință
Și m-am dus fără de dor,
Ca să uit a ta ființă,
Ca să uit al tău amor.

Și plecând m-am dus în lume
Numa-n voia întâmplării,
Nici cu gând de zile bune,
Nici cu jalea-nstrăinării.

De-am mers mult pe-acea cărare
Nu mai știu de-atâta chin
Căci cu dor și disperare
Îndărăt la tine vin.

Și cum s-a stins...

Și cum s-a stins fără de veste
Amorul cel nemărginit
De-ți pare că e o poveste
Ce alții ți-ar fi povestit.

Și cum mereu în cale lungă
Trec norii peste mări și țări,
Astfel simțirile s-alungă
Și moare dragostea de ieri.

Și vecinic altă e simțirea
În sân de oameni muritori,
Schimbată e întreagă firea
Din ceas în ceas până ce mori.

Iată de ce gândind la tine
Nu plâng c-amorul tău s-a stins,
Căci astăzi, știu atât de bine
Că dorul care te-a cuprins,

Se va sfârși, fără de urmă,
S-a stinge ca și cel dintâi,
Iar moartea patimile curmă
Și-o biată pulbere rămâi.

Raze de lună

16 iunie 1889

"Ce n-ar da un mort în groapă pentr-un răsărit de lună!"
Ai zis tu, și eu atuncea, când pe-a dorului aripe
Duși de-al iubirei farmec, – privind cerul împreună –
Noi visam eternitate în durata unei clipe.

"Ce n-ar da un mort din groapă pentru-o jerbie de rază"
Ce din lună se coboară și pământul îl atinge;
Să mai simtă încă-o dată fruntea că i-o luminează
Și că-n pieptul său viața cu căldură să răsfrânge!

Sigur, noi credeam că dânsul ar schimba cu bucurie
A sa liniște eternă, pacea lui nestrămutată
Pentr-o rază de la lună, pentr-o dulce nebunie,
Pentr-o clipă de iubire din viața de-altă-dată.

Însă clipa de iubire zboară, zboară făr-de urmă
Și în locul ei amarul și pustiul ne rămâne;
Ah! și ca să porți povara unui chin ce nu se curmă
Tu cu moartea ta în suflet te târăști de azi pe mâne;

.....

Dac-ar da un mort din groapă pentr-un răsărit de lună
A sa liniște eternă, eu aș da de voie bună
Toate razele de lună, toate razele din soare
Să te pot uita pe tine, să simt sufletul că-mi moare.

Drag mi-ai fost...

Drag mi-ai fost, mi-ai fost odată,
Dar ce-a fost n-a fost să mai fie,
Am văzut c-această lume
Făr-de tine nu-i pustie.

Și luceafărul pe ceruri
Place mult cum strălucește,
Dar apune și dispare
Soarele când se ivește.

El cu discul său cel falnic
Te deșteaptă la viață
Și te face să uiți iute
Steaua cea de dimineață.

Tu luceafăr mi-ai fost mie
Ce în zori de ziuă luce,
Și-ai apus, - acum la soare
Eu privesc cu mult mai dulce.

Lumea mare...

Lumea mare și pustie înaintea mea se-ntinde,
Nici cu ochii, nici cu mintea nu încerc a o cuprinde;
Și-n ist haos fără margini, fără de-nceput și rost
Mi-ai dat tu, ființă dragă, sufletului adăpost.
Și de-aceea, mult iubite, când la tine mă gândesc,
Ca și lumii, eu iubirii, margini nu pot să-i găsesc.

De-ai ști...

De-ai ști, iubite, cât de mult
Mi-i dor ca glasul tău s-ascult,
Ai veni pe-aripi de vânt
Și mi-ai spune un cuvânt.

Vorba fie rea sau bună,
Am vorbi-o împreună,
M-ai vedea, eu te-aș privi,
Vorbele s-ar înmulți.

Tu mi-ai spune una mie,
Eu ți-aș spune multe ție
Făr-de rost și chibzuire,
Însă toate de iubire.

Vino dar pe-aripi de vânt,
Vin de-mi spune un cuvânt,
Că mi-i dor atât de mult
Glasul tău să-l mai ascult.

Ah! Du-te...

Ah. du-te, tu suspinul meu,
Departe să te duci mereu;

Și de-a mea jale nimănui
Pe unde-i trece să nu spui.

Pe lume să nu te oprești,
În vânt să nu te risipești;

Te du-n întinsul nesfârșit
De dorul meu călăuzit

Și acolo rămâi pierdut
În lume de nimeni știut.

Sunt lăcrimioarele-nflorite...

Sunt lăcrimioarele-nflorite
Și când duios mă uit la ele
La tine mă gândesc, iubite,
Și-mi amintesc vremile-acele

Când înflorite lăcrimioare
Cu drag îmi trimeteai tu mie,
Și când era în orice floare
Un semn de-amor, de bucurie.

Ah! florile atunce date
N-a mai rămas nimic din ele –
În vânt sunt toate spulberate,
Simțirea ta, vremile-acele!

În dorul meu

În dorul meu de răzbunare
Să am un braț de fier
Eu aș sdrobi far' de-ndurare
Ca trăsnetul din cer.

Tot ce în astă lume mică
Măreț mi s-a părut
Și-n astă viață de nimică
Etern eu am crezut.

Și-atuncia când tu o ruină
Vei fi în fața mea,
Eu nici măcar a ta țărână
Nu voi putea ierta.

Lângă leagăn

Domnişoarei Eliza Candiano

Și pe fruntea ta voi pune o cunună de mirt albă,
Iar la gât îți voi lega cu-o bogată mândră salbă,
Pe-al tău braț rotund și neted ca petala cea de crin
Înșira-voi mărgean roșu și brățare de rubin.

Rochie albă ca spuma și ca norul de ușoară
Îți voi atârna de umeri și ca îngerii ce zboară
Vei zbura și tu în lume, - iar în loc de maica ta -
Fericirea și iubirea sufletul ți-or legăna.

Uitarea

Ai sosit, dulce uitare,
Din cumplitul meu necaz
Și din dragostea cea mare
Nici o urmă n-a rămas.

Și-n aceste ceasuri line,
Eu cu suflet liniștit
Cugetându-mă la tine
Mă întreb de te-am iubit.

Fugi

"Fugi", îți zic, căci a mea minte
Prevestește numai rău;
"Nu te du", șopteste-n taină
Sufletul și dorul meu.

Tu cunoști câtă iubire
Pentru tine eu păstrez,
Și-apoi cu cuvinte rele
Cum mereu te depărtez;

Și nu știi cui a te-ncrede
Vorbelor ce ți-am rostit,
Sau iubirii făr' de margini
Ce tu-n ochii-mi ai cetit.

Vai! Și eu nedumerită
Mă muncesc cu mult mai mult
Căci nu știu ce-a fi mai bine :
Mintea, inima s-ascult?

Lacrime și lacrime

Încetează de-a mai plânge
Inimă făr' de noroc
Căci prin lacrime de sânge
Nu s-alină, nu se stinge
Al durerii mele foc.

Foc ce arde în tăcere
Și-i ascuns în pieptul meu,
Unde jalnica durere
Picurând amara fiere
Așezat-a jugul greu.

Ah! și-ți adă tu aminte
C-acest chin de foc nestins
Prin duioase jurăminte
Tot o lacrimă fierbinte
De iubire, l-a aprins.

Când îmi plec

Când îmi plec fruntea pe mână
Fuge gândul meu pribeag
Și mă cred că-ți sunt stăpână
Ție, vecinic mie drag.

Și mai cred, ca altădată,
Că tu mie te închini,
Și cu inima-ntristată
Greu, de dorul meu suspini.

Atunci câte sunt în lună,
Câte-n stele și povești
Trec prin mintea mea nebună
Socotind că mă iubești.

Dar tresar... și de pe mână
Ridicând fruntea încet,
Eu din visu-mi de stăpână
Tristă roabă mă deștept.

În cenușă

În cenușă stă ascunsă
Foarte-adese o scânteie
Și-o iubire nepătrunsă
Într-un suflet de femeie.

Și de patimă e arsă
Inima ce ți-am dat ție,
Dar iubirea-n ea neștearsă
A rămas pentru vecie.

Frumoasă, sfântă poezie

Frumoasă, sfântă poezie,
Ce-ai fost unicu-mi Dumnezeu
Pe dulcea ta zădărnicie
Cât preț a pus sufletul meu.

Cât îmi părea că sunt de mare
Că idol eu mi te-am ales,
Cu ce avânt și adorare
Prinos adusu-ți-am ades.

Adânca mea cucernicie
De mitul tău când s-a legat,
Pe dulcea ta zădărnicie,
Sufletu-mi jertfă ți l-a dat.

Nu plânge...

Nu plânge că te dau uitării,
Și nici nu plânge că te las...
Sosit-a ceasu-nstrăinării
Și ceasul bunului rămas.

Se rupe-un lanț plin de tărie
Ca firul cel mai subțirel;
Când soarta vrea așa să fie,
Zadarnic vrei să faci altfel.

Și nu mai e nimic în stare
Să-ntoarcă vremile-napoi
Și-acea iubire-atât de mare
Ce-a fost odată între noi.

Rămâi tu, dar rămâi cu bine,
Rămâi cu suflet liniștit...
Un dor se duce și-altul vine
Și vei uita că te-am iubit.

Lac oglindă

ozemiti, Iozemiti, vale tainică și dulce,
Pe-al tău sîn ca de mătase nemișcat și pacinic luce
Lac-oglindă cu-a sa față netedă ca un cristal,
Vecinie limpezi a lui ape, vecinie făr' de nici un val.

Călătorii spun, că lacu-i o minune nestimată,
Resfrângând și stânci și arbori în oglinda sa curată,
Fără ca de când e lumea cine-va să-i fi zărit
Apa tulbure vre-odată și-al său luciu încrețit.

Lac-oglindă 'n nepăsare și 'n eternă liniștire!
Cred, că tu ai văzut multe și-ai rămas în neclintire,
Dar o clipă de-ai răstrânge starea sufletului meu,
Te vei tulbura îndată și-ai fi tulbure mereu.

Mater dolorosa

În negru este îmbrăcată,
Cu văl de crep pân' la pământ,
Și tristă și 'ngenunchiată
Pe marginea unui mormînt.

Tu, cărui un popor se 'nchină
Și sta 'naintea ta plecat,
O mult slăvită mea Regină,
Naintea cui ai genunchiat?

Tu, care din a Ta 'nălțime
Supui o lume c'un cuvînt...
Durerea morții cu cruzime
Plecat-a fruntea-Ți la pâmînt.

Și 'n locul mantiei regale
Ți-a pus un negru văl de doliu,
Și-asupra bucuriei Tale
Un alb și trist, etern lințoliu.

Și făr' de nici o mângăiere,
În durerosul tău avînt,
Tu pari un înger de veghere
Pe lespedea unui mormînt.